

ning, ved hvis Fortolkning eller Anvendelse der ikke kan eller bør blive Spørgsmaal om særegne Handelscontumer eller deslige, og at der ved Forordningen 18de Mai 1825 er tilkret Betsfager en hurtig Afgjørelse for den ordinære Ret, der gjør det mindre nødvendigt for Hurtighedens Skyld at henlægge nogle af dem til Handelsretten.

§ Henhold til det tidligere Anførte foreslaaer hele Udvalget en Tilføining til § 15 om, at Handels- og Søsager udenfor Kjøbenhavn kunne indbringes for Søs og Handelsretten. Et Mindretal (M. Hage, Blitfen og Thune) mener fremdeles, at det i de i Forordningen 28de December 1836 § 34 omtalte, under Rettergangs-Afgjørelse hørende, Strandingsfager burde indbringes endog blot den ene Part at forlange Sagen paakjendt af Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn, da denne Ret formeentlig vil være istand til at afgjøre deslige Sager med større Sagkundskab og Uhibethed end de locale Underretter. Fleertallet kan dog ikke tiltræde denne Mindretallets Ansuelse, der fører til en betænkelig og, som det synes i mange Tilfælde mod den anden Part ubillig, Afvigelse fra de almindelige Regler om Bærnehing; forsaavidt der vel turde være Anledning til at ønske nogen Forandring i den Maade, hvorpaa flere Strandingsbæsenet vedkommende Forhold ere ordnede og flere samme vedrørende Spørgsmaal nu blive at afgjøre, maatte denne Betragtning formeentlig snarest lede til en almindelig Revision af Forordningen af 28de December 1836. Imidlertid har hele Udvalget været enig om at foreslaae et Tillæg til Udkastets § 16, hvorved der alt nu aabnes Afgang for Justitsministeriet til i de Tilfælde, hvor samme har at afgive Resolution i Strandingsfager, at forklasse sig Udtalelser fra Saghjendige at bygge paa, idet det paalægges Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn efter Ministeriets Forlangende at afgive Erklæring om Strandingsstilfælde.

Man har fremdeles meent, at det vilde være hensigtsmæssigt at henlægge Udmeldelsen af Søs og Skjønsmænd til Besigtigelse af Skibe og Handelsvarer i Kjøbenhavn ogsaa udenfor Retsfager saavel som til Fastsættelse af

Størrelsen af Erstatning, der i Søs og Handelsfager maatte være tilkjendt ved Dom, til Søs og Handelsretten, saaledes dog, at Udmeldelsen, forsaavidt den ikke skal skee under en for Retten verserende Sag, maatte kunne skee af Formanden udenfor Retten efter Forhandling med eet eller flere af Rettens Medlemmer. Et hertil sigtende Forslag tillader man sig at stille til Udkastets § 16. — I § 17 foreslaaer man de Ord „indtil videre“ udelatte, da det forstaaer sig af sig selv, at Bestemmelsen ikke bliver gjældende længere, indtil den ved en senere Lov maatte blive forandret.

Idet man herefter gaaer over til Udkastets 3die Affnit, om Sagernes Behandling ved Søs og Handelsretten, bemærkes først, at man, som ovenfor omtalt, har anseet det rettest, at lade Retten selv, og da nærmest Formanden, ordne Retsmødernes Afholdelse, efter som det findes tjenligst for Sagernes Fremme, i hvilken Henseende Udvalget derfor nedenfor fremsætter Forslag til en forandret Affattelse af 1ste Stykke af § 18.

Hele Udvalget, med Undtagelse af Alberti, der overhovedet er imod de paa flere Steder i denne Deel af Udkastet indeholdte Bestemmelser om extraordinære Afvigelser fra de almindelige Regler, Forkortelser af de almindelige Friste o. s. v., og i den Henseende stiller særlige Minoritetsforslag — har været enig om at tiltræde den første Passus i § 19 om, at Forligsmægling ikke uden begge Parters Begjæring skal finde Sted i paatrængende Sager, men man anseer det for rigtigst, at der tilsvies en Bestemmelse om, hvorledes Spørgsmaalet, om en Sag er paatrængende, skal afgjøres, og om Virkningen af, at Afgjørelsen falder ud, til, at dette ikke kan statuere. Med Hensyn dernæst til Paragraphens 2de Stykke bemærkes, at man har troet, at det vil kunne medføre et skadeligt Ophold for Sagernes Fremme, naar det fastholdes, at Stævning først maa udtages, efterat Forligsmægling er tilendebragt. Eigesom alt nu i Søsager ingen særskilt Indkaldelse til